

[Viggo Starcke.]

stem og igen lægge opgaverne ud, så folk selv kan klare dem, vil de blive overflødige.

(Kort bemærkning).

H. C. Hansen: Jeg er ked af, at det ærede medlem hr. Viggo Starcke ikke vil fortælle mig, hvad det er for en socialdemokratisk redaktør, der siger, at han ikke må optage et dementi fra det ærede medlem, før han får tilladelse til det. Med hensyn til vort partikontor og tillidsmændene herinde er forholdet det, at ingen sådan sag, ingen pressesag — ingen — forelægges for os, det være sig til godkendelse eller forkastelse. Hvad er det for et vidundervæsen, det ærede medlem har truffet et eller andet sted, og hvorfor er det ærede medlem så bange for at fortælle os, hvem det er, der siger noget sådant?

Dernæst, jeg har nævnt de nyansatte 60 000 gruppe for gruppe og har spurgt det ærede medlem, hvem af dem der skulle afskaffes. Nu siger det ærede medlem, at han ikke har talt om, at nogen af dem skulle afskaffes. Hvad i alverden skulle så hele debatten om de 60 000 tjene til. Hvad er det så for en enestående komedie? (*Olof Pedersen:* Det viser da udviklingen!). Nå, det ærede medlem er inde i en speciel udvikling, det må han klare for sig selv. Det ville være rart at få at vide, hvad meningen egentlig er med at nævne de 60 000. Er det meningen, at de skal afskediges, eller er det meningen, at man bare vil sige det for sjov?

Bertel Dahlgaard: Den højtærede statsminister sagde til mig, at det var da virkelig noget så naturligt, at to partier som de to moderatkonserverative partier, der her er tale om, enedes om et regeringsprogram for den nærmeste fremtid. Ja, det er måske ganske naturligt. Men hvad er det, der karakteriserer det? Se, i efteråret skitseredes der et regeringsprogram for et samarbejde mellem venstre, socialdemokrater og det radikale venstre, som den nuværende højtærede statsminister udtalte at han i og for sig ikke havde noget at indvende imod, men han kunne af politiske grunde ikke gå med i noget sådant, det ville være unaturligt. Nu, da det drejer sig om en tilsvarende aftale sammen med de konservative, er det naturligt. Det siger i virkeligheden alt, det er situationen i en nøddeskal, men det er muligt, at der kommer en dag, hvor den højtærede statsminister ser klare, hvad det er, han har rakt hånd til.

Den højtærede statsminister sagde iøvrigt til mig angående mine bemærkninger i eftermiddags, at han egentlig ikke kunne se, at der var noget i min tale, der skulle stille sig hindrende i vejen for et resultat i samarbejde med os. Jeg må sige, at det glæder mig overordentlig meget. Jeg må forstå det sådan, at han kan tænke sig at imødekomme de synspunkter, det radikale venstre her har fremført, altså at de samlede byrder må nedskæres også under hensyn til muligheden for øgede besparelser, endvidere at et par af de foreliggende lovforslag opgives, så disse forslag omarbejdes til et opsparingsforslag efter de retningslinier, som jeg har nævnt, befriet for alle de gesvejsninger, jeg har skildret her i eftermiddags — det vil i væsentlig grad sige hele det overordentlige administrationsapparat, det her drejer sig om —, og endelig med hensyn til kreditstramningen, at yderligere stramning standses. Det ville glæde mig ganske overordentlig meget, om der kunne blive et sagligt samarbejde på det grundlag, jeg her har nævnt.

Den højtærede finansministers betragtninger om hans stilling til smørrationeringens ophævelse kan jeg ikke godkende. Man må erindre, at den højtærede finansminister fra det øjeblik, han påtager sig stillingen som finansminister, har til opgave at nedbringe Danmarks valutaunderskud. Han har erklæret overfor det høje ting, at han tilægger smørrationeringens ophævelse en meget, meget stor betydning i retning af at forringe Danmarks stilling valutamæssigt. (*Finansministeren* [Thorkil Kristensen]: Når har jeg brugt det udtryk?). Måske ikke udtrykket „meget, meget stor betydning“, men den højtærede minister tillægger det en sådan betydning, at han selv har sagt overfor det høje ting, at det er uforsvarligt, at det er vildledende for befolkningen, at man ophæver smørrationeringen. Det må da være udtryk for, at den har en meget, meget stor betydning.

Når den højtærede finansminister derefter kommer ind i en regering, der foretager sig det, som han anser for uforsvarligt og vildledende, vil jeg gerne være large i bedømmelsen af den bevægelsesfrihed, der kan være indenfor et koalitionsministerium, men jeg synes alligevel ikke, at den højtærede finansminister helt er på højde med de stærke moralske krav, han til tider har stillet til andre indenfor det offentlige liv.

Den højtærede finansminister sagde dernæst, at det jo ganske svarede til, hvis